

עמ"ת 23649/07/20 - פ' ב' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 23649-07-20 ב' (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	פ' ב' (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) מיום 9/7/20, במסגרתו הורה בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום כנגד העורר, קיימת עילה מעצר, ובנסיבות, דינו של העורר להיעצר עד תום ההליכים.
2. בקליפת האגוז- ביום 9/7/20 הוגש כתב אישום כנגד המשיב, בגין נהיגה בזמן פסילה, מסירת מידע כוזב, פקיעת רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. על פי המפורט בכתב האישום נתפס המשיב ביום 8/7/20 כשהוא נוהג בישוב חריש, לכיוון מערב, ועת נתבקש להזדהות, הזדהה בכזב לאחר. באותה עת (על פי האישום), נהג המשיב ברכב כשהוא פסול מנהיגה בתיק בימ"ש לתעבורה עכו (גז"ד מיום 12/6/19 למשך 8 חודשים, דבר הפסילה הודע למשיב ע"י שוטר ביום 19/3/20 והוא טרם הפקיד רישיון), תיק בימ"ש לתעבורה בנצרת (החלטה מיום **21/4/20** שניתנה בנוכחותו והוא טרם הפקיד רישיון הנהיגה).
3. המשיב ביצע לכאורה העבירה נשוא כתב האישום, שעה שהוא ממתין לריצוי עונשו בתיק נוסף, 8142-04-20 בו נגזרו עליו עבודות שירות, **בגין נהיגה בזמן פסילה ופקיעת רישיון נהיגה**.
4. זאת ועוד- על פי הנתען, ביצע המשיב העבירות לכאורה, בעוד הוא אמור לשהות במעצר בית בתיק מ"ת (תיק אלמ"ב).
5. ב"כ העורר **אשר קיומה של תשתית ראייתית**, (עמ' 2 שו' 25 לפרוטוקול 9 יולי), אך סבר כי נוכח שעסקין בעבירות מתחום התעבורה, יש להעדיף חלופה על פני מעצר ממשי.
6. ב"כ העורר הביא פסיקה נרחבת בנושא זה לבית המשפט קמא. עוד ציין ב"כ העורר בפני בית המשפט קמא, את מצבו האישי של העורר (בהליכי גירושין אב לקטין בן שנתיים), והוסיף כי המשיב לא הפר תנאי מעצר בית, שכן האחרון פעל בהתאם להנחיות משטרה אשר הורתה על הרחקתו.
7. בית המשפט קמא ניתח הדברים. בית המשפט קמא ראה לנגד עיניו עברו התעבורתי המכביד של המשיב, אשר צבר 10 הרשעות קודמות, לרבות הרשעה בזמן נהיגה בפסילה (עם מאסר מותנה תלוי ועומד), 4 הרשעות כשרשיון

נהיגה פקע, ועוד.

8. בית המשפט קמא ציין כי הגם שמעצר בענייני תעבורה הנו חריג שבחריג, הרי המקרה בפנינו נופל בגדר חריג זה, וזאת בשל מסוכנות העורר, וחוסר היכולת לתת בו אמון. בהמשך ההחלטה ציין בית המשפט קמא כי נוכח מסוכנות גבוהה והטעמים לעיל, אין גם מקום להמיר המעצר הממשי במעצר באיזוק.

9. החלטה זו היא שביסוד הערר.

10. בערר לפני שב"כ העורר על עיקר הטעמים והטענות שהועלו קמא; ב"כ העורר הציג כי בין העורר וזוגתו נכרת הסכם המעניק משמורת הבן המשותף, לכאורה, לעורר (אם כי ההסכם נערך לאחר האישום כאן, לאחר המעצר, ואינו חתום ומאושר), ציין כי הנהיגה היתה ארעית לשם הזזת הרכב, וכי מעצר הבית הופר, לכאורה, בשל הוראות שניתנו לעורר ע"י המשטרה.

11. ביקשתי את תיק החקירה לעיון ולשם הרהור.

12. אכן, הכלל הנקוט בבש"פ 2227/08 גריפאת ידוע ומאוזכר חדשות לבקרים- מעצר של ממש, מאחורי סורג ובריה יהיה בגדר חריג.

13. אלא שלאחר עיון, סבורני כי המקרה כאן נופל בגדר החריג, ואיני רואה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. (השווה- בש"פ 2974/15 **אשכנזי נ' מדינת ישראל**, פסקה 12).

14. ראשית- המעשה- נהיגה בפסילה, לעצמה, מלמדת על זלזול במורא החוק; הנהיגה מלמדת כי מי האוחז בהגה, בעודו בפסילה, אינו שועה לצו שניתן ע"י ערכאה מוסמכת; מי שאינו שועה לצו שיפוטי, ספק אם ישמע להוראות מפקחים, ועל כן מסוכנותו גבוהה, ולא ניתן לתת בו אמון.

15. שנית- הכמות- כאשר מדובר בכמה פעמים בהם מבוצעת עבירה של נהיגה בפסילה, או נהיגה ללא רישיון (ודאי כשמדובר באישום בשתי העבירות), מדובר בנסיבה מחמירה המצדיקה לעצמה לראות במקרה כחריג לכלל אי-המעצר.

16. "בית המשפט המחוזי לא התעלם מפסיקת בית משפט זה וציין כי הכלל הוא שבעבירות תעבורה אין לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו אלא במקרים חריגים. אלא שבית המשפט הסביר בהרחבה מדוע מקרה זה נופל במסגרת אותם חריגים, וזאת בשל זלזולו המתמשך של המבקש בהחלטות בתי המשפט השונים שהרשיעו אותו שוב ושוב בעבירות תעבורה שונות. פסקתי בעבר כי כאשר נאשם מועל באמון שנתן בו בית המשפט אין עוד מקום לתת בו אמון ולבוא לקראתו במסגרת הליכי מעצרו [ראו למשל: בש"פ 7902/10 מדינת ישראל נ' אשד (3.11.2010), פסקאות 8-9]. במקרה דנא, מעל המבקש באמונו של בית המשפט לא פעם אחת ולא פעמיים ולכן צדק בית המשפט המחוזי כשקבע כי אין עוד מקום לשקול בעניינו חלופות מעצר." בש"פ 3521/13 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**

17. שלישית- תדירות האירועים- כאשר מדובר בריבוי אירועים **תוך זמן קצר יחסית**, יש בכך ללמד לא רק על חזרתיות, כאמור, אלא על התייחסות נאשם לצווים ולהליכים- מורא הדין; בשנים 2019-2020 הוטלו על העורר כמה עונשי פסילה בהליכים שיפוטניים; הפסילה בבית המשפט בנצרת הנה מיום 21/4/20, ניתנה בנוכחותו, חודשיים בלבד לפני

האירועים נשוא ערר זה!

18. רביעית- הרתעה מהליכים- ביום 29/6/20 הורשעה עורר בנהיגה בפסילה, והמתין טרם ריצוי עבודות שירות; העבירות לכאורה נשוא ההליך בוצעו ימים בלבד לאחר הרשעה זו!
19. לא מורא הדין, לא מורא הרשעות, לא מורא פסילות אף לא חשש מפני הפקעת עבודות השירות, גרמו לרתיעת העורר; בנסיבות אלו, קביעת המסוכנות מסתברת, וחוסר האמון מובן. הליכים תלויים לא הרתיעו העורר וגם לא מאסר מותנה אשר יכול (העורר חלק לעניין זה) ותלוי מעל ראשו.
20. חמישית- בתיק זה קיימות גם נסיבות מחמירות נוספות (אם לא די בחומרה המובאת לעיל)- כך, העובדה כי לכאורה הנהיגה נעשתה בעוד העורר אמור לשהות במעצר בית (והסברי העורר נדחו ע"י בית המשפט קמא), וכך, העובדה כי עת נתפס העורר בקלקלתו, ניסה העורר להתחזות לאחיו (ואליבא המאשימה עשה זאת בסיוע מי מהוריו, אותם התבקש למנות כמפקחים). אלו גם אלו מביאים לכך כי לא ניתן לתת אמון בעורר.
21. משכך, סבר בית המשפט קמא כי אין צורך עוד לבחון החלופה הקונקרטית (השווה- בש"פ 7413/19 **מזרחי נ' מ"י**).
22. שקלתי נושא המעצר באיזוק; ככלל- איזוק משמש אלמנט משמעותי להקהיית מסוכנות בעבירות תעבורה, גם במקרים המקימים עילת מעצר.
23. עם זאת, גם איזוק טעון רף ולו מינימלי של מתן אמון במפוקח, כי ישמור על כללי האיזוק, לא ימלט או יגרום נזק לאזיק, וימנע מלסכן הציבור.
24. השווה מהעת האחרונה- בש"פ 1248/20 **מיכאל שרו איפרח נ' מדינת ישראל**,
25. שילוב הנסיבות לעיל, ההתחזות לאחר, הטענות בעניין מעצר הבית, הזזת הרכב הקלה, וכיו"ב טענות מטענות שונות, כל אלו מלמדים, כי לא רק שמורא החוק אינו לנגד עיני המשיב, אלא שהוא מוצא להטיל דופי בכל הנקרה בדרכו, אך לא להכיר באחריותו למצב בו הוא מצוי, ועל כן לא ניתן לתת בו אמון.
26. בנסיבות אלו, איני רואה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.
27. עם זאת- ככל ששירות המבחן ישוב לעבודה, יוכל ב"כ העורר לעתור להזמנת תסקיר, אף מבלי צורך להמתין לשינוי נסיבות או חלוף זמן, וככל ששירות המבחן ימליץ על אפשרות להמרת המעצר הממשי, ניתן יהיה לשקול הדברים מחדש.
28. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ"א תמוז תש"פ, 13 יולי 2020, בהעדר הצדדים.